

Майже казка

Микола Руденко

Коли і де, і у яким столітті
(Чи на землі, чи, мо' й не на землі)
Те грішне "я" жило уже на світі —
І ноги мало, й п'ясті чималі.

Та славилось воно не кулаками —
З ним коїлося дивне і смішне:
Пошепче в землю — й над його думками
Десь на край світу інше "я" зітхне.

Пошепче в землю та й загорне ямку —
І далі йде, лишаючи сліди.
На ті сліди, принюючись тямко,
Якісь істоти тюпали завжди.

Чи ратиці в них є — це таємниця.
Чи є хвости — не відаю, бігме.
Але якщо таке комусь насниться —
Пекельним жахом до кісток продме.

Ліниво відвалившись від корита,
Вони шукали зранку й дотемна
Проміння, в землю по весні зарите —
Далеких зір жагучі письмена.

А променеве "я" у непокорі
Все далі йшло по нивах і лісах.
І скільки "я" отих послали зорі —
Те знало тільки сонце в небесах.

Котився регіт гроз над долиною,
Де гордий дух свободи не помер...
А може, все оте було зі мною —
Було колись чи, може, є тепер?